

отъ искренность и ревность введе Росніж въ заблуждение и до-
кара работытъ въ таквъз положение, щото и Россніж днесъ и
Българиіж, и вы, и иный, па и самъ принцътъ, ако и да желад-
іжть и да сѫ стараіжть, но за дълго още не ще могжть да въз-
върнатъ странжтъ въ нормалный ѹ ижть! «Единъ безумникъ,
казва пословицата, ввърля камъкъ въ кладенецъ, и хиляда разум-
ни немогжть да го извадятъ.» Такъва преданность и дѣятелность
ми ся види да развива и г. Кребелъ въ Источніж Румелиіж.

— А що, Алеко наша не прави глупости? не води странжтъ
къмъ пропасть, съ тѣзи любоугодливости къмъ едни и други
и пай вече къмъ. . . .

— Отъ тамо, отъ дѣто започенжхмы ные вчера разговоръти-
си, най умно было бы за мене да не отговарямъ нищо на по-
добны запросы. Можилъ быхъ негли да кажіж нѣщо, но по добрѣ
ще сторіж да не казвамъ нищо. Това само считамъ за нуждно
да поменж, че отъ моіж странж азъ нѣмамъ нишу противу княза
Богориды, ако ли има нѣкой да каже нѣщо сериозно да е напра-
виль той въ ущербъ или повредж на общжтъ народнї политикиж,
пека каже да чюіж и азъ; тамъ поне, въ Ист. Румелиіж, печаль-
тъти не е удушенъ, както тука, да не може нищо да си каже.
Споредъ мене, князъ Богориды е повече ползувалъ странжтъ
и особенно българщинжтъ въ странжтъ, отъ колкото да іж по-
вреди. Ако ли по администрацијтъ му има нѣкой да укаже
на нѣкакви неисправности, тоже може свободно да говори; но азъ
ся несмѣсямъ и не ся бѣркамъ въ това. Въ Ист. Румелиіж азъ не
съмъ освѣнь единъ емигрантинъ, бѣжанецъ, или, както ны тамо
наричатъ, мoadжири, и бѣжанецъ искалъ да си останіж; затова
нито службъ съмъ искалъ, нито съмъ ся на нѣщо домогвалъ,
нито съмъ ся въ нѣщо мѣсишъ, нито пѣкъ искалъ да ся мѣсіж
въ мѣстнытъ имъ работы, — макаръ и да съмъ започенжъ
политическото си поприще при русситѣ, както знаете, въ Ист.
Румелиіж. Сега тамо азъ не съмъ освѣнь изгнаникъ, и, за
да личіж че съмъ такъвъ, станжль съмъ учитель, — както бѣхъ
и въ турско, както желаіжхъ да бѫдж и въ свободнї Българиіж
и умолявахъ за това принца-Батемберга, но не ми ся позволи.
Азъ съмъ благодаренъ и признателенъ, не на князъ Богориды,
а на странжтъ, че мя е прибрала и ми е дала едно мѣсто,
дѣто на стары години съ трудъти си да могж да искарвамъ
хлѣбъти си;